

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 404. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751829163584/facsimile.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

— Maa jeg hellere selv . . . jeg er bange for, han laver den som til Matroser. Han har altid havt Aspirationer hen mod det ekstravagante . . . Hm . . . imidlertid glæder det mig, Louis, at Du ikke bærer det Vildmandsskæg, som nu bruges af saa mange Mennesker, og holder Dit Ansigt under Kniven.

— Jeg tog det af i Rio, sagde Louis, for jeg troede, der var gaaet Lus i det.

— Føj, fjø, fjø . . . bestandig overdreven i dine Udtryk . . . Sligt er det ikke passende at sige.

— Ja, en Doktor kaldte det Skægpest. Og hvoraf kan saadant noget komme af andet end af nogle smaa Lus, som man ikke kan se.

— Jeg er vis paa, sagde Lenoir, at Overlæreren véd et mere passende Navn paa saadan nogle . . . nogle Naturgenstande. Men Du har altid valgt de allersimpleste Udtryk. I dine Drengenaar sagde Du altid det modbydelige Ord „Møj“, skønt jeg rettede det til Smuds . . . og skulde der endelig siges noget stærkt — saa i det højeste Snavs, naar det endelig blev aldeles nødvendigt at nævne noget malpropert . . . Nu synes jeg, at Du maa have set saa meget skønt . . . og syblimt . . . i de mange fremmede Lande, at Du maa have erhvervet Dig en ganske lille Smule Sans for det skønne og det passende.

— Jeg har s'gu ikke set andet end det bare Skidt. Jeg skal nok lade være at sige det andet uartige Ord, som jeg egentlig tænkte paa.

— Brasilien er jo dog et af de dejligste Lande paa Jorden, sagde Overlærer Tofte . . . Og, Du, Louis, har Du ikke været i Neapel? Hvad? . . . Vesuv, Pompeji?

— Jeg har ikke fjærneste Begreb om, hvordan de Lande ser ud.

— Vil De nu se, hvor ulærvillig han er, Hr. Overlærer! sagde Lenoir.

— Pst . . . Bliv ved, Louis! sagde Tofte.

— Naa før Dævlen . . . om Forladeise. Man kommer i Land, gaar paa Beværtningssteder, drikker sig fuld og saa . . . nej, Onkel, jeg kan se, Du ikke kan taale at høre, hvor man ellers gaar hen . . .

— Naar Du kunde skildre det lidt karakterisk og saadan . . . *décemment* . . . saa kunde det muligvis . . . til en vis Grad . . . ogsaa interessere ældre Folk, sagde Lenoir og gjorde et lille Hop fra sit Stolesæde.